

6"

6" és un film destinat a ser un llibre. El títol pren com a referència la durada del cèlebre film Zapruder, la pel·lícula de 8 mm d'Abraham Zapruder, presa a Dallas el 22 de novembre de 1963, en el moment dels trets sobre el president J. F. Kennedy. La pel·lícula va ser emprada com un rellotge per determinar la cronologia dels fets des del primer al tercer tret.

Hi ha un altre aspecte que m'interessa: el film Zapruder inaugura l'època en que les imatges de procedència amateur van començar a acostar-se a les imatges professionals per conviure amb elles, obrint una perspectiva nova que es pot relacionar amb el punt de vista en el seu sentit més ampli. Les imatges preses per les televisions i la premsa especialitzada, però també pels ciutadans anònims, que van assistir al fet, van ser emprades com evidència fotogràfica, permetent reconstruir un panorama complet del lloc uns minuts abans i fins a 19 minuts després del tràgic succés. Per això totes les imatges van ser considerades com a iguals, sense considerar la seva procedència professional o amateur. I amb això la presència dels múltiples punts de vista no va fer res més que llançar incògnites sobre el fet, convertit, per les imatges, en irresoluble i fosc.

En 6" les imatges són portades a adoptar la lògica del llibre, cada pàgina ocupada per un fotograma. Un llibre com un film de 6", 144 són els fotogrames que es requereixen per una pel·lícula que duri 6 segons, d'acord amb l'estàndard cinematogràfic de 24 fotogrames per segon. En 6" 144 persones diferents coincideixen en una única acció: llançar una pedra. Els fotogrames es combinen entre ells, un per pàgina, unint diferents temps i persones en una única acció indivisible, la suma de l'esforç col·lectiu permet la seva realització. En cada fotograma és un individu diferent el que realitza l'acció, així tots són un. El que importa és determinar un únic moviment, canvien les persones, però es manté la continuïtat de l'acció, realitzada per un centenar de persones a través d'un sol moviment, un petit gest que arriba a la èpica d'un gest col·lectiu.

M'interessava la tensió entre el fotograma fix i el moviment, la capacitat de trencar la narrativa i la capacitat de la imatge de resistir-se a la narració oferint diversos camins possibles. M'interessava la idea que una sèrie d'individus realitzen un gest col·lectiu i poguessin seguir estant presents, ser vistos, pel que fa individus. Les persones estan unides en una acció indivisible, com un sol cos, però cada un d'ells segueix estant present en l'acció, permetent inferir motius diferents per a cada un d'ells. No veiem cap a quin llancen la pedra, de manera que les raons, probablement diferents en cada cas, queden obertes.